

ВИДАТНИЙ АРХІТЕКТОР XX СТ. КЕНДЗО ТАНГЕ

Нос А.І.

Науковий керівник – Мирончик П.В., доцент

Кендзо Танге – відомий архітектор, що народився 4 вересня 1913 року у місті Сакаї, в Японії. Його шкільні роки пройшли в Імабарі і Хіросімі – рідному місті, невід’ємною частиною якого стало ім’я самого архітектора. Під час бомбардування Хіросіми Кензо Танге не було у місті, а тому жахливим ударом стала для нього звістка про смерть батьків. Особиста трагедія і трагедія всього народу зародила в архітекторі бажання відновити місто і створити меморіальний пам’ятник жертвам атомного бомбардування. План цього меморіалу, а також ряд інших відомих споруд були розроблені і втілені цим визначним архітектором.

Характерною особливістю проектів Кендзо Танге є те, що свої витвори він гармонійно вписував в оточуючий простір і ландшафт, так як природа у країнах Піднебесної є невід’ємною частиною життя, а уважне відношення до неї пов’язане з національною релігією Японії – синтоїзмом. Меморіальний парк миру – повністю відображає філософію синто: гармонія архітектурних споруд становить єдине ціле з навколишньою природою, а сам парк – це місце спокою, своєрідне сховище, як для душ загинувших, так і для усвідомлення того, що сталося душами живих. На території парку розміщені: Меморіальний зал миру, Меморіальний музей миру і близько 50-ти інших пам’ятників. Найбільший з них – купол Гембаку або Атомний купол, внесений ЮНЕСКО до Списку світової спадщини. До вибуху тут розміщувався виставковий Центр сприяння промисловості, який знаходився всього у 160 метрах від гіпоцентру вибуху (місце під центром). Спотворені залізобетонні ребра куполу, аттик куполу, напівзруйновані, обгорілі стіни, розкидане навколо каміння, – все це робить пам’ятник живим і зрозумілим, а тому будь-які пояснення тут зайві.

Іншим, не менш зворушливим і вражаючим у парку, є монумент «Мир дітям», розміщений на протилежному боці річки від Атомного куполу. Він розповідає про японську дівчинку Садако Сакакі, що опинилася недалеко від вибуху. Захворівши променевою хворобою, дівчинка понад усе мріяла одужати. Вона довідалась про старовинну японську легенду, згідно з якою потрібно скласти тисячу паперових журавликів, і тоді здійсниться будь-яке бажання. Садако вирішила робити птахів із будь-яких клаптиків паперу, що траплялися їй під руку. Зробивши 1000 паперових журавликів, вона продовжувала складати їх, але нажалі, її мрії не судилося збутися – Садако померла. До цього

часу діти з усього світу приносять до монумента цуру (японських паперових журавлів), з яких роблять гірлянди і зберігають їх поряд в скляних кабінках.

«Нехай тут душі спочивають з миром, ми не будемо повторювати зла знову...» – свідчить напис на «Кенотафі»(могили-пам'ятнику, що не має поховання, або праху людини). Звичай спорудження Кенотафу ще за часів Стародавнього Єгипту було пов'язане з переконанням, що душі померлих, котрі не мають могил, не можуть знайти спокою, тому їм потрібна символічна могила. На зовнішній панелі монументу нанесений напис з молитвою за упокій душ померлих і обіцянкою всього людства ніколи не повертатися до війни. Пам'ятник знаходиться у центральній частині парку, а всередині розміщений кам'яний постамент, де зберігається 77 томів з іменами загиблих. Поряд з Кенотафом розміщений монумент «Полум'я миру», де з 1 серпня 1964 року завжди горить полум'я, і воно буде горіти до тих пір, «доки вся атомна зброя Землі не зникне назавжди...»

Головна заслуга Кендзо Танге полягає в тому, що він зміг поєднати в одне ціле архітектуру Сходу з її синтоїстичними уявленнями і західноєвропейський функціоналізм, створивши тим самим унікальний пам'ятник національного і загальнолюдського звучання. Витвори Танге нові і незвичайні, він назавжди залишиться великим художником і архітектором, ім'я якого не обмежиться рамками японської національної культури. Зараз Хіросіма – один з найкрасивіших сучасних міст Японії, а єдиною згадкою про смерть є Меморіальний парк Миру, який не дасть забути той жах і нестерпні муки мирного населення і залишиться в серцях людей, як чудо японської архітектури.

РЕНЕСАНС – ЕПОХА ВІДРОДЖЕННЯ

Яковенко Ю.А.

Науковий керівник – Мирончик П.В., доцент

Термін "Відродження" (по-французьки "ренесанс"), що підкреслює повернення культурних ідеалів античності, з'явився в XIV столітті для визначення нової культурної епохи, яка змінила Середньовіччя.

В ренесансній системі поглядів на світ архітектурі належало виключно важливе місце. У XV столітті архітектурне середовище стало як би сполучною ланкою між гуманізмом і образотворчим мистецтвом, носієм нової гуманістичної освіченості.

Як і все мистецтво раннього Відродження, архітектура цього часу багата в чому носить перехідний характер, відзначена печаткою ще не усталеного стилю, а нерідко і чарівною «неправильністю». Особливу